

Zo'n gast krijg je niet weg

Hij deed de deur open van een kamer in zijn huis, waar hij zelden kwam. Van achter de geopende deur hoorde hij een gerucht, wat hem verbaasde. Niet omdat hij doof was geweest, maar omdat hij tot dan nimmer enig gerucht in deze kamer had gehoord.

“G'ndag,” mompelde een door slaap benevelde stem. Het gerucht werd polyfoon van toon.

“Wat doet u hier?” vroeg hij, als heer des huizes zich beroepend op het alleenrecht.

“Wakker worden,” sprak de stem. De stem klonk uit een mond die in een hoofd stak waaromheen een door slaap omwoelde bos bruine haren straalde.

“Hoe komt u hier?” liet hij 50% van zijn vorige vraag in tact.

“Eergisteren ben ik hier binnengedragen,” zei de stem die een steeds completer mens ging geworden.

“Waarom?” vroeg hij, geagiteerd. Een kapitein wiens schip voor zijn ogen tot zinken wordt gebracht, kon niet bozer klinken.

“Daarom,” hoestte de onverwachte bewoner.

“Godverdee,” vloekte hij.

“Sorry, excuus,” herbegon de logé, “ik was op straat gevallen, met mijn gezicht precies in een hondenhoop. Twee blonde dames waarvan een met ronde borsten en in een kort jasje van rood fluwelen stof, hebben mij hier binnengebracht, mijn gezicht gewassen en me hier te slapen gelegd.” Een sprieterige hand aan een lange arm maalde door de haren. “Je handdoek zal wel vies zijn, want ze hebben nauwelijks water gebruikt.”

“Die andere blondine?” vroeg hij

“Die was weldoorvoed, maar slecht vormgegeven,” betoogde de verstekeling, “ze droeg een zelfgemaakt jurkje van effen blauw katoen, dat meer leek op de dekmantel van onoirbare praktijken.”

“Die hadden ze dan beter hier te slapen gelegd,” verlekkerde hij zich.

“Jij kunt wel iets met weldoorvoede, maar slecht vormgegeven blondines?” vroeg de stem, nu in volledige staat van ontwaaktheid.

“Ik verwacht het niet, maar een gelegenheid die zich aandient als een uitdaging ga ik niet uit de weg,” antwoordde hij beslist, “een andere uitdaging die ik niet uit de weg ga, is dat u hier weggaat. Ik houd niet van onverwachte, onbekende bezoekers.”

“A joh,” teemde de ontwaakte, “t is nog maar voor een paar nachtjes. Ik lig je hier toch niet in de weg? Je komt hier nooit. Dat wisten zelfs die dames.”

“Die dames ja,” merkte hij op, “hadden die een sleutel?”

“Ze hadden geen sleutel,” beantwoordde de bezorgde, “hoezo, mis je er een?”

“Nee nee,” ontkende hij, “nee nee. Hmm.”

“O ja,” herinnerde de onverwachte gast, “ze komen zo een pakje voor me afgeven. Ik neem aan dat jij dat voor me zult willen aannemen?”

“Ik neem niets aan,” verklaarde hij nors.

“Er zit een halve fles goede whisky bij,” fleemde de ingeslopende.

“Ik hou niet van halve flessen,” verklaarde hij norser, “noch van whisky.”

“Dat pakje is voor mij van levensbelang,” dreinde de binnengekomene, “zonder dat pakje wordt mijn leven inhoudsloos.”

“Uw leven is al inhoudsloos,” concludeerde hij, “pakje of geen pakje. Pak u liever weg. Wat moet ik met u en uw aanwezigheid?”

“Dubbelop,” wist de visiteur.

“–Is nog steeds twee keer teveel,” vulde hij aan. “Ik doe mijn ogen dicht,” zei hij, “en als ik het 'geruis' niet meer hoor, heb ik mij vergist.” Hij sloot zijn ogen, waarna gedurende veertien tot zestien seconden het 'geruis' reduceerde tot de stilte op een opkamertje.

“Een beetje kinderachtig spelletje,” kliefde de niet zo schone slaper de stilte, “en anders zo naïef als de buitenstaanders van een pogrom. Anders gesteld: je bent onverteerbaar en ik word onaangenaam. Ik heb niets misdaan, dunkt me, behalve dat ik ongevraagd je gastvrijheid heb genoten. Had je

toevalligerwijze een samowar in deze ruimte gehad, had ik mij ongevraagd een kopje thee kunnen maken. Alhoewel de twee blonde dames hier al evenmin een mooi porseleinen kopje hadden kunnen vinden.”

“Ach ja, die blonde dames,” verzuchtte hij.

“Volgens mij had je liever die twee blondines als onverwachte gasten gehad,” sensualiseerde de werkelijke, onverwachte gast.

“Ja, inderdaad,” beaamde hij, “nu zit ik hier opgescheept met een braakbal van een vent.”

“Poe-poe,” schamperde de beschimpte bezoeker, “een beetje minder mag ook wel.”

“Mag wel, maar hoeft niet,” was zijn tong rad, “ik schat dat u geen huis hebt met een extra kamer, laat staan een huis. U hebt niets, u loopt op de schobberdebonk, u profiteert van mij en van blondines en verwacht nu dat ik zing als de kerkelijke nachtegaal ter eerbetoon aan uw bezoek.” Het geluid van de deurbel klonk.

“Dat is de postbode met mijn pakje,” sprak de ongenode gast, “doet je open?”

“Ik houd het gesloten,” stelde hij onomwonden, “u mag zelf het pakje aannemen en dan kunt u direct de deur van de buitenzijde sluiten. Laten we dat maar doen.”

De deurbel klonk ten tweeden male. “Het is vast een van die blondines,” lonkte de ontwaakte slaper, “zij komt om u een bijzondere dienst te bewijzen.”

Hij deed er het zwijgen toe, hield de kamerdeur vast met zijn rechterhand en zinde op een schurkenstreek.

190305; 200305; 260305; 300305; 020405